

били кученцата ѝ. Човѣкътъ станалъ, а Дамка се спуснала къмъ тѣхъ, обѣрщала си главата, огледвала се, скимтѣла и съ очи молила човѣка да върви съ нея.

Тамъ Елизаръ Аврамовъ видѣлъ, че едно отъ кученцата си заврѣло главата въ тѣсната дупка между дъските на пода и никакъ не могло да излѣзе. То издавало слабъ лѣтиненски писъкъ, блѣскало се и хъркало, а майка му съ крака дърпала дъските на пода, гризала ги съ зѣби и съ жаленъ лай поглѣдвала човѣка.

Елизаръ Аврамовъ разбралъ какво искало кучето, повдигналъ дъските и освободилъ кученцето. Дамка първо се хвърлила къмъ своето дѣтенце, помиричала го, а послѣ се хвърлила къмъ освободителя, изправила се съ прѣднитѣ си крака на гърдитѣ му и съ благодарностъ му бързо ближела ржцѣтъ и лицето.

Оттогасъ между тѣхъ се завърза най-искрена дружба. Дамка винаги покорно изпълняваше всѣка заповѣдъ на своя другаръ; изуваше му мокритѣ обувки, подаваше му бастуна и ржкавицитѣ, когато той се готвѣше да излѣзе отъ кѣщи; криеше шапката на госта, когато заблѣдѣваше, че домакинътъ не иска да го пусне и всичко вършеше като напълно разумно същество. А когато я не впрѣгаха, тя ходѣше слѣдъ Елизаръ Аврамовъ. Тя му пазеше и леглото, когато той спи, и не пущаше никого въ колибата. При това тя не лаеше, а само съ глава и лапи отблъскваше всѣкиго още отъ вратата.

Дамка придружаваше своя другаръ навсѣкждѣ и разбираше всѣка негова дума и най-малкия му жестъ. Ако се случеше да сгрѣши нѣщо, напримѣръ да вземе безъ позволение нѣкой кжсъ месо, тя послѣ силно се канфузѣше, прѣструваше се на заснала, прозѣваше се, въобще срамѣше се, и дълго врѣме не се отпущаше слѣдъ това.

Ето какво разказва Иванъ за голѣмата хитростъ на Дамка. Тръгналъ да навѣсти заболѣлия Елизаръ Аврамовъ. Стигналъ въ колибата му, и що да види — въ